

Христово, определи, да са празнъка празник-атз Пасха въ недѣланъ день, въ който воскръсна Христосъ; а въ єфесъ бывшій, когато бѣше єпископъ Поликарпъ, решисѧ, да са празнъка празник-атз Пасха, на четыренадесѧть на мѣсец-атз, въ кой-то день и да са слѹчи. А въ Палестинѣ бывшій, гдѣто бѣха четыринадесѧть єпископи, отъ кои-то първый-атз бѣше Наркисъ Іерусалимскій єпископъ, и јеофилъ Кесарійскій єпископъ, повѣли да са празнъка празник-атз Пасха на четыринадесѧть на мѣсец-атз. И понеже Азіатски-те єпископи не шаха да прїематъ решеніє-то, кое-то са утвѣрди въ Римъ, Викторъ събра другъ соборъ на сто и деведесѧть и седемъ години по рождество Христово, и искажше да отсъчє Азіатски-те церкви: но јеофилъ Кесарійскій єпископъ, и Наркисъ Іерусалимскій, и Кассій Тирскій, и Кларій Птолемаидскій, събраха соборъ въ Кесарії Палестынскѣ на сто и деведесѧть и седамъ години, и покѣлиха пакъ да са празнъка Пасха-та на четыринадесѧть на мѣсец-атз, и пренебрегнаха решеніє-то Викторово.

А Ириней єпископъ Лодонскій, събра въ таѫ годинѣ соборъ отъ францѹскы єпископи, и проводи соборно посланіє и на Виктора и на Римляните, въ кое-то имъ пише, защо согласбка съ Виктора за празник-атз Пасхѫ, не трѣба обаче да са отдѣлаватъ Азіатски-те єпископи, защо-то вардатъ предадниний-атз имъ обычай. И отъ това са покърна пакъ мир-атз въ церкви-те, дорѹ до пър-